

Suomi on itsenäinen valtio, noin 1000 kilometriä Moskovasta luoteeseen, runsaat puolitoista tuhatta kilometriä Brysselistä koilliseen.

Siinä tärkeimmät maamerkit sille, missä 90-vuotias Suomemme sijaitsee. Tuttu lienee juttu niistä suomalais-ugrilaisista heimoista, jotka matkasivat aikoinaan Uralilta länteen paremman elämän toivossa. Vastaan tuli kaksi kylttiä. Toisessa luki että "kylmään pohjoiseen" ja toisessa että "lämpimään etelään". Unkarilaiset, jotka osasivat lukea, menivät etelään, kun taas suomalaiset, jotka eivät osanneet lukea, lähtivät pohjoiseen. Sitten on opittu lukemaan ja laskemaan melkein pä parhaiten maailmassa ja on lisääntynyt ja täytetty maa niin että tänään yli puolet kaikista niistä maapallon ihmisistä, jotka asuvat 60. leveysasteen pohjoispuolella, on suomalaisia. Ei ole Suomen suku antanut periksi vaikeille luonnonoloille vaan on pantu kova kovaa vastaan, ja menestyksellä.

Maailmassa on enää kolme suomalais-ugrilaista heimoa, joita voidaan nimittää kansakunniksi: unkarilaiset, suomalaiset ja virolaiset. Venäjällä on joukko yhteisen heimomme vähemmistökansoja, mutta luultavasti ne sekoittuvat parin seuraavan sukupolven aikana muihin kansoihin eivätkä pysty säilyttämään omaa kieltä. Sukulaisuuden perusteella harteillemme kasautuu vastuuta suomalais-ugrilaisten kansojen kielellisen moninaisuuden säilymisestä.

Isänmaa ja äidinkieli, siinä ovat kansakunnan itsesäilytyksen perusteet.

Kansalliseen itsenäisyyteen kuuluu itsetuntemus: keitä me oikein olemme.

Suomen omakuvan tunnusmerkkejä ovat olleet oma maa-alue, oma kieli, itse itselle säädetyt omat lait oman vapaan tahdon mukaan, oma historia, sama yhteisöllinen kokemus, oma kulttuuri ja oma sotaväki, joka on omassa komennossa toisin kuin Nato-joukot tai euroarmeija. Oma rahakin kuvaisi euroa paremmin kansallista täysivaltaisuutta.

Kansakuntana meillä suomalaisilla on ollut hyvä kyky ja kova halu tehdä työtä itsemme hyväksi, lastemme tulevaisuuden hyväksi ja myös oman maan yhteiseksi hyväksi. Esi-isämme ja -äitimme, kunnia heille, ovat kaskenneet metsät, raivanneet käsin pellot, joita nyt metsitetään, ja ovat he - väkisin luontoa vastaan tapellen - ottaneet kapean leivän kivisestä maasta. Sen ohella on oltu yhteiskunnan rakentajia ja pystytetty yhteisiä turvaverkkoja, kuten sosiaaliturva ja terveydenhoito. Lapsille on luotu mahdollisuus kouluttautua ja korkeakouluttautuaakin parempaan elämään ja leveämmälle leivälle. Työnsä tehneille maksetaan ansaitut, mutta ajan riennossa palkkojen korotuksista jälkeen jäävät, eläkkeet.

Tänään Suomi on vauraampi kuin koskaan. Siitä iloitsemme. Siitä sen sijaan emme, että tänään aikaisempien sukupolvien suuria saavutuksia ajetaan alas. Kouluja lakkautetaan, sosiaalisia etuisuuksia leikataan eivätkä hyvät sairaanhoitopalvelut ole kaikkien ulottuvilla. Lääkäreitä valmistuu ennätysmäärin, kolmannes enemmän kuin eläköityy, mutta täällä Mikkelin sairaanhoitopiirissä on 32 terveyskeskuslääkärin vaje. Sitä kautta alueellinen tasa-arvo murenee.

Tilastojen mukaan Suomi käyttää terveystalouteen vuodessa 7,5 % bruttokansantuotteesta. Se on vähän, selvästi alle EU:n keskiarvon, melkein vähiten EU:n jäsenmaista. Suomea

vähemmän kansanterveyteen EU:n 27 jäsenmaasta käyttävät vain Tshekki, Slovakia ja Puola. Kymmenen vuoden aikana terveystoimet eivät ole vähentyneet missään muussa EU-maassa yhtä paljon kuin Suomessa - jossa rikkaiden osinkoihin käytetään enemmän rahaa kuin kansanterveyteen.

Paljon olisi nykyisillä sukupolvilla tehtävää Suomen pitämiseksi hyvinvointivaltiona ja kansankotina tuleville sukupolville. Työtä riittää myös maamme itsenäisyyden ja täysivaltaisuuden turvaamiseksi, mitä toivottavasti ei tarvitse enää koskaan tulevaisuudessa asevoimin puolustaa.

Jos vieras valta yrittää tulla pyssyn kanssa - tai vierain laeina - kylään meiltä lupaa kysymättä, omaa maata ja elämänmuotoa pitää puolustaa,. Oman maan puolustamisesta ei sen sijaan ole se, että täällä - EU:sta katsoen - ääripohjollaan pannaan kovaa piippuun siinä tarkoituksessa että on lähdettävä kauas maan rajojen ulkopuolelle, Afrikkaan asti, puolustamaan EU:n vanhojen siirtomaavaltiojen etua rauhaa pakottamalla.

On erotettava toisistaan kaksi asiaa.

On YK:n rauhanturvatehtäviä, joiden toimeenpanossa Suomi on maailman suurvalta. Yli 40 000 suomalaista on tehnyt YK:n rauhanturvatyötä rauhan kaikkien osapuolten pyynnöstä, eikä sitä ole tehty väkivallalla.

Rauhan pakottaminen, jota häveliäästi kutsutaan kriisinhallinnaksi, sen sijaan on nimensä mukaisesti pakkoa ja väkivaltaa. Sitä Suomi on sitoutunut panemaan toimeen EU:n pyynnöstä meidän sitä varten varustamillamme ja maksamillamme palkkasotureilla. Jos on valittava näissä asioissa yhtäältä Yhdistyneiden Kansakuntien rauhanturvatehtävät tai toisaalta EU:n Nato-yhteensopiva rauhan pakottaminen, siis nopean toiminnan isku- eli taistelujoukoilla operoiminen, suomalaisten valinta olkoon rauhanjärjestö YK.

Sitä, että syödään Paasikiven-Kekkonen politiikan perintöä, suomalaiset pelkäävät eniten sotaliitto Nato-jäsenyydessä; sitä, että meidät vedetään vastoin omaa tahtoa mukaan muiden sotiin. Sitä ei suomalaisten enemmistö halua, vaikka onkin valmis puolustamaan omaa sodassa ja rauhassa. Kunnia sitä tehneille miehille ja naisille, jotka vaikeissa oloissa ovat itsenäisyysksemme säilyttäneet - tämän sukupolven pois antaa?

Meillä on ajassa uusia haasteita.

Mitä jokapäiväiseen leipään tulee, maailmalla viljellään geenimanipuloituja kasveja eli gemoja ja kloonataan kotieläimiä ison voiton tavoittelun toivossa. USA:ssa ei ole helppoa löytää nautoja, joiden lihaa ei olisi terästetty hormoniampulleilla. Sioille syötetään EU:ssakin beta-salpaajia, ja kanojen juomaveden sekoitetaan antibiootteja. Elämme maailmassa, joka ei ole vain luonnon vaan myös ihmiskäden ja -mielen työtä.

Meidän onnemme on se, että täällä Suomi sulo pohjollaan on - osin kovan talven ansiosta - puhdasta kotimaista ruokaa ja pahojen päivien varalle melko suuri maanviljelyn omavaraisuus. Jos me emme turvaa laaturuokaa itse itsellemme, markkinavoimat eivät tee sitä meidän

puolestamme. Hinta on markkinoiden diktaattori.

Maksakoon, mitä maksaa, kohtuuden rajoissa, mutta omasta ruuasta ei saa tinkiä.

En sano että kyisten mutta sanon että kivisten peltojemme viljely vaatii sisua, lohen sisua, lohen, joka nousee ylävirtaan. Hyvä olisi olla myös yhtä lajitietoinen kuin ankerias, joka käy Saimaassakin elämässä ennen paluutaan viime matkalle Etelä-Atlantille kutemaan.

Ankeriaskannan elvyttäminen on mutkallisella tavalla yhteydessä EU:n liittovaltioimiseen; siihen, että päätöksiä tehdään ylikansallisesti niin että muut päättävät puolestamme. EU on halunnut ankeriaan rauhoittamista ja sen varjolla levittää kalastuspolitiikkansa Suomen sisävesiin, jotka ovat näihin aikoihin saakka olleet EU-vapaat.

Jos on tarpeen rauhoittaa ankerias, meidän on tehtävä se itse omalla päätöksellämme.

Jos on tarpeen rauhoittaa susi, meidän on tehtävä se omalla päätöksellämme.

Jos on tarpeen säilyttää luonnon moninaisuus tuleville sukupolville, meidän on sekin tehtävä itse. Brysselin kortilla pelaamista on se, että ns. Natura-ohjelmassa Suomi maksimoi EU:lle ilmoitettujen suojeltavien alueiden määrän. Piti minimoida, koska maksimoiminen merkitsi maankäyttövallan vapaaehtoista siirtämistä maasta ulos. Kun valtaa annetaan kerran maasta pois, se ei takaisin palaa omaksi itsenäisyydeksemme.

Siitä on kysymys, kun poliittinen eliittimme hyväksyy ilman kansanäänestystä meidän noudatettavaksemme EU:n uuden perustuslain, joka on omaamme ylempi. Jos ovat ristiriidassa EU:n laki ja Suomen laki, omien tuomioistuintemme ja virkamiestemme on toimeenpantava EU:n laki. Sitä lakien lajia on meidän noudatettavaksi säädetty 93 000 sivua, ja kaiken aikaa lisää tulee.

Kysymys on demokratiasta, joka suomen kielellä on kansan valtaa.

Demokratia toimii parhaiten sillä alueella, johon ihmisen katse ulottuu, totesi aikoinaan Aristoteles

Demokratia on kansallista täysivaltaisuutta. Se on vapautta ulkoisesta hallinnasta ja vieraista laeista. Demokratiaa on oikeus koulutukseen, tietoon ja sivistykseen, kaikille.

Haikealla mielellä toteamme tänään, että ehkä viimeisen kerran juhlimme Suomen itsenäisyyttä täällä Hurissalon kyläkoululla. Tulee mieleen laulun sanat "Saimaan saaressa pikkuinen torppa, istuu portailla Nestori Miikkulainen. Lepokivellään iäkäs norppa, katsoo ystävää ymmärtäen."

Vielä ei ole ajettu alas tätä koulua, ja me kaupunkilaishurissalolaiset arvostamme suuresti sitä työtä, jota kyläläiset tekevät sen eteen, ettei koululle kävisi niin kuin niille, jotka laulussa olivat "vanhoja poikia, viiksekkäitä", ettei toteudu: "kuten norpan, on määrä myös Miikkulaisen, olla sukunsa viimeinen."

"Ne jyrää meitin, pojaat", sanoi eräs tuntematon sotilas. Ne yrittävät jyrätä myös meitin, saattaa sanoa tuntematon hurissalolainen.

Mutta "en mää täsä syyllisi kaipa yhtikä, konekivääri ja Lahtist mää kaipasin", sanoi taas kersantti Hietanen.

Demokratiaa ja vähän myös Kekkost me täsä kaipaisimme, sanomme me, jotka olemme nähneet parempiakin kansanvallan ja yhteisöllisyyden aikoja.

Mutta kaikesta huolimatta, pidetään meidän kylä elävänä ja virkeänä sekä kesät että talvet, on sitä tehty työtä omaksi ja isänmaan hyväksi vaikeammissakin oloissa. Niin että periksi ei anneta, hyvää itsenäisyyden ja omatoimisuuden päivää kaikille!